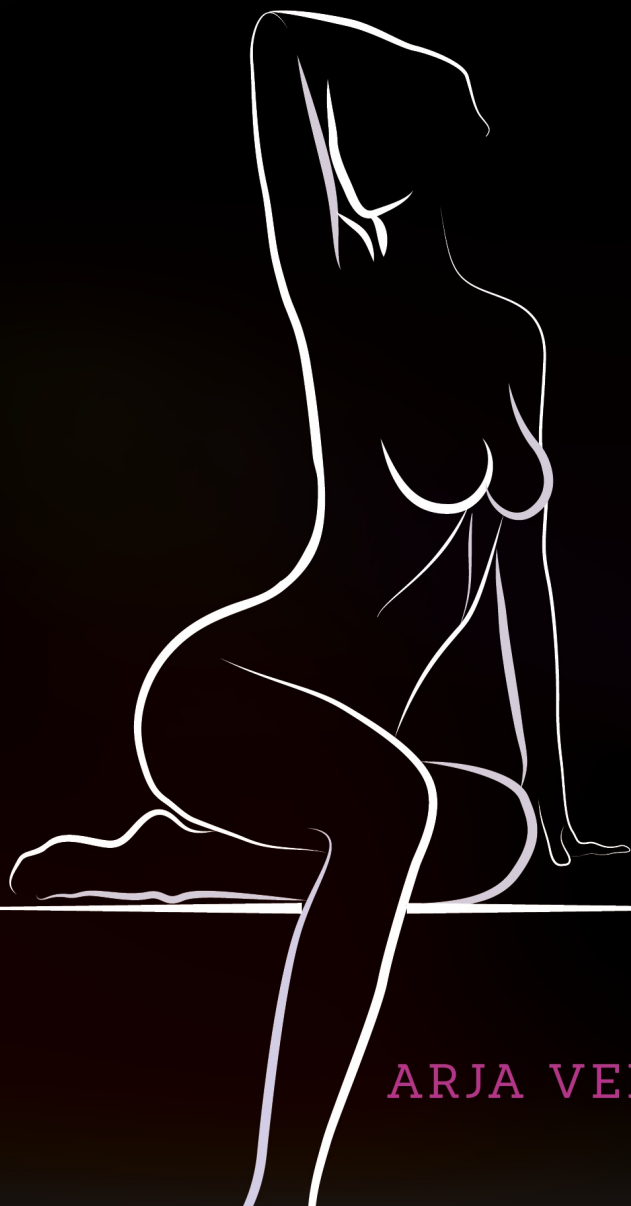

WEG VAN MEL

Een erotische mini-serie

Verwarring • Vertrouwen • Nu of nooit

ARJA VEERMAN

Arja Veerman

Weg van Mel

Een erotische mini-serie

DE FONTEIN

Verwarring

Deel 1

PROLOOG

‘Blijkbaar zijn we optimistische mensen,’ schreef Judith in een mail aan de trouwambtenaar. Op de avond voor mijn verjaardag heeft ze me exact om twaalf uur ’s nachts ten huwelijk gevraagd. Zonder aarzeling zei ik ja. Ook al hadden we dat allebei al eens gedaan.

Ik heb Judith ontmoet op een brug in de stad, waar zij in een kraampje met boeken stond. Ze houdt van boeken. Ik ook, maar mijn dochter Fenna niet. Die schaamt zich voor al de boeken in de kast. ‘Dan denkt iedereen dat we nerds zijn, mam,’ zegt ze. Zelf leest ze een boek per dag, maar dat weet niemand, alleen Judith en ik, want wij vullen haar voorraad aan.

Wie had ooit kunnen denken dat ik met een vrouw zou gaan trouwen. Ik was vroeger altijd bezig met vriendjes, had een lange relatie met een man, kreeg een dochter en een zoon. Een huwelijk dat goed was tot het niet goed meer was en het ten einde liep. Een vrouw die zo’n beetje gelijktijdig in mijn leven kwam, op het schoolplein. Een vriendin, dacht ik. Gewoon een vriendin. Een goede vriendin. Een bijzonder goede vriendin. Tot de vonk oversloeg en de hel losbrak, de hemel. Ik wist niet wat me overkwam.

Anderen zeiden later: ‘Ik wist het wel, ik heb het altijd geweten.’ Of: ‘Ik ben helemaal niet verbaasd.’ En toen Judith mijn foto’s van vroeger zag, riep ze lachend uit: ‘Maar kijk dan, dat haar!’ Ze wees naar mijn witte, gemillimeterde kapsel. ‘Kijk

dan, hoe wist je het níet?’

Maar ik wist het niet. Ik wist van niks. Ik werd niet verliefd op meisjes. Ze trokken me soms aan, maar wat betekende dat? Niets. Ik stond niet in vuur en vlam, dat gebeurde pas toen ik zelf allang volwassen was. Ruimschoots volwassen. Zo had ik dat nog nooit eerder gevoeld

Iemand vertelde me dat vrouwen wel vaker op latere leeftijd omslaan in de liefde, van man naar vrouw. Dat zou hormonaal zijn. Evolutionair bepaald. De mogelijkheid tot voortplanting is voorbij. De man verliest zijn functie, er komt meer behoefte aan zorg: pijntje hier, pijntje daar. Dan ben je beter af met een vrouw.

Maar mijn gevoelens voor die vrouw op het schoolplein hadden niets met zorg te maken, voor haar noch voor mij. Ze was uitstekend in staat haar eigen boontjes te doppen, en ik was dat ook. Dit was iets anders, maar wat?

Ik liep hard in het bos. Mijn huwelijk liep ten einde. Ik snakke naar warmte, een hand op mijn arm.

En die vrouw, haar naam was Mel, vertelde me op een avond in het café over vroeger, dat ze zelf soms met vrouwen was. Hoe ze had ontdekt dat dat voor haar ook een optie was. Ze was ook toen al met haar man, geen kinderen. Ze bleef bij die man. Kreeg kinderen. Ze was dankbaar. Zij was hem dankbaar en hij hield van haar.

Toen ik terugliep naar huis, voelde ik dat mijn lichaam tintelde. Ik was in de war. Zat Mel soms achter mij aan? Ze belde steeds vaker, we appten, spraken af. Ik kreeg het benauwd. Ik werd nerveus. Wat moest ze van me? Maar was dat niet juist de angst waarover ze me had verteld? Dat als zij aan een vrouw vertelde dat ze ook van vrouwen kon houden, zo’n vrouw dan meteen zou denken dat ze iets van haar moest? Mel had dat bijna gefluisterd aan de bar, voordat ze naar de wc was gelopen, voordat ze me had gezegd dat er geen fut meer in haar relatie zat. Dat er iets moest gebeuren. Dat ze een minnaar wilde. Dat ze zo niet gelukkig was.

Een paar dagen later was ik thuis aan het werk. Ik zat achter

mijn laptop en kreeg een berichtje van Mel. Of ik zin had om mee te gaan naar...? Mijn hele lijf begon te tintelen, te prikkelen en ineens realiseerde ik me: maar dit ben ik! Ik ben het zelf, dit zijn mijn gevoelens. Ik ben verliefd! Hoe had ik me zo kunnen vergissen? Hoe kon het dat ik dat niet had herkend? Ik sprong van mijn stoel, dartelde door de kamer, ik was euforisch. Ik trok mijn hardloopschoenen aan. Ik moest rennen, rennen. Uitgelaten vloog ik door het bos. Tot ik ineens stilstond en me hijgend afvroeg: maar hoe zit het dan met haar?

Ik belde eerst mijn beste vriendinnen. Ze stelden me vragen. Ja natuurlijk, ik was nog steeds getrouwd. Dat was Mel, de vrouw van het schoolplein ook. Of ik haar iets ging vertellen? Zou ik dat wel doen? Wat zette ik op het spel? Straks raakte ik alles kwijt.

Het moest. Ik kon niet anders. De week daarna vertelde ik Mel buiten in de achtertuin, op het bankje vlak achter de boom, waar niemand ons zag, wat ik voor haar voelde. Ik rilde over mijn hele lijf, alhoewel het een warme avond was. Ik vroeg aan haar: 'En hoe is dat voor jou?' Ze nam mijn gezicht in haar handen en kustte me. Haar lippen. Er wakkerde iets in een adembenemende snelheid aan. Bij mij, bij haar. Er was geen houden meer aan. De brieven die volgden. De liefde. Het drama. Mijn hart dat in stukken brak. Gehavend wist ik na precies een jaar aan het slagveld te ontsnappen, me te redden uit het drijfzand waar ik tot aan mijn nek in zat. Ik ging op zoek naar het pad dat me naar de brug zou leiden, waar Judith met haar boeken was.

We zouden naar een festival gaan, Mel en ik. Ik had kaartjes gekocht. Alles was geregeld. Casper zou thuisblijven bij de kinderen. Maar Mel haakte op het laatste moment af. Ze was compleet voor me gevallen, maar tegelijkertijd zat ze vast aan thuis, haar man, haar kinderen. Ze kon het niet aan om met me mee te gaan.

Ronald, haar man, vond de situatie wel interessant.

‘Goh,’ zei hij op het schoolplein toen ik in de middag naast hem stond om de kinderen op te wachten. De bel zou bijna gaan. Hij wist het. Hij wist alles. En ik wist van Mel dat hij dat wist.

‘Sorry,’ zei ik. ‘Het is een beetje vreemd allemaal.’

‘Ben je gek. Kan gebeuren, toch?’ Hij keek me vriendelijk aan.

De schoolbel ging en de kinderen stroomden naar buiten. Mijn zoon Hugo gaf me een knuffel en verdween met een vriendje mee naar huis. Fenna rende zonder me een blik waardig te gunnen langs me heen naar het klimrek. Bij de rand van de zandbak appte ik Mel. Ze was op haar werk. Ze was in de war. Ze stuurde me een link naar een liedje. Ik probeerde er in het geroezemoes om me heen naar te luisteren, maar ik kon de tekst niet verstaan.

Ik appte haar dat ik Ronald net had gezien op het plein.

‘Mam,’ riep mijn dochter vanaf het hoge rek. Ik zag hoe ze duikelde en op de kop aan haar knieholtes hing. Ze zwaaide met haar lichaam, steeds harder, steeds feller, totdat ze losliet

en sprong. Ze zweefde even, landde in het zand en bleef een fractie van een seconde met haar knieën licht gebogen staan, voordat ze zich helemaal strekte. Handen in de lucht. Ze stond!

Ik klapte en lachte, stak mijn duim op en wenkte haar. We moesten gaan. Ze moest naar muziekles. Ik liep naar mijn fiets en stak het sleuteltje in het slot. Ronald stond er vlak naast met een andere vader te praten. Het slot knarste. Ik knarste. Het bloed stroomde naar mijn hoofd. Ik wilde niet zo dicht bij die mannen staan. Weg moesten zij. Moest ik. Weg.

‘Fijne middag,’ zei Ronald, terwijl ik het zweet van mijn voorhoofd wiste.

‘Fenna moet naar gitaarles,’ zei ik en ik draaide me om.

Ik voelde in mijn broekzak dat er een berichtje op mijn mobiel binnenkwam.

In het barretje dat vlak naast de muziekschool zat, bestelde ik koffie en las ik wat Mel me schreef. Ze vroeg me wat ik van het liedje vond. Daarna schreef ze dat Ronald haar had gevraagd of ik misschien met hen mee wilde kamperen volgend weekend. Dan konden wij samen een dagje op stap. Hij zou wel op de kinderen letten. Ik schoot hardop in de lach.

Ik klikte op de link naar het liedje dat ze me eerder had gestuurd. Ik luisterde naar de tekst. Het ging over de liefde en trouw blijven aan elkaar. Was dit wel echt wat ik wilde?

Er volgde nog een berichtje. Dat ik me natuurlijk tot niets verplicht moest voelen, dat Casper en de kinderen ook van harte welkom waren, dat ze het allemaal ook niet meer wist, dat het voorstel van Ronald kwam, maar dat zij dacht... Nou ja. Had ik trouwens al iemand gevonden met wie ik naar het festival zou gaan?

Ik belde mijn overbuurvrouw, die ik altijd kon bellen. Natuurlijk wilde ze met me mee. Ze zou eens een feestje overslaan.

Het concert was fantastisch. Ik maakte foto’s en filmpjes, appte Mel, zei dat ik haar miste. Ik hing om de nek van mijn buurvrouw die vroeg wat ik gedronken had. Konden we niet beter met een taxi teruggaan? Na afloop vertelde ik haar wat er aan de hand was. Dat ik een beetje hyper was. Tot over mijn

oren verliefd, op een vrouw. Ik wilde geen namen noemen. Dat begreep ze wel, toch?

‘Bedoel je die vrouw met dat blonde haar,’ vroeg ze, ‘die ik pas voor jouw huis zag staan?’

Ik schudde mijn hoofd. Ik aarzelde, ze zag het. Ik knikte.

‘En wat vindt Casper daarvan?’

‘Casper?’ vroeg ik verbaasd. Casper en ik gingen uit elkaar.

Had ik haar dat nog niet verteld?

‘Hij is toch nog steeds je man? Jullie wonen bij elkaar. Weten je ouders het eigenlijk al, dat jullie gaan scheiden? En de kinderen? Hoe ga je dat vertellen? Of heb je dat al gedaan?’

Ik voelde de kou in mijn lichaam vanuit mijn tenen optrekken, door mijn benen, via mijn buik, naar mijn maag. Die kou stelde tot een groot blok ijs. Ik wilde de kinderen helemaal niets vertellen. Nada, niente, niks. Maar ik wist dat het moest. Het moest. Ik moest ze vertellen dat hun vader weg zou gaan. Naar een andere plek, naar een ander huis. En ook dat dat niks met Mel te maken had. Moest ik sowieso wel iets zeggen over een andere vrouw? Dat ik verliefd was, dat ik... Hoe eerlijk moest ik zijn? Hoe zouden de kinderen ooit kunnen begrijpen dat het allemaal los stond van elkaar? Stel dat het met Mel ineens snel zou gaan? De kinderen zouden haar als een indringer zien, als zij meteen op de plek van Casper zou komen. En dan was ik de verrader.

‘Komt goed,’ zei ik tegen mijn buurvrouw. Mel moest gewoon nog maar een poosje bij Ronald blijven. Konden ze lekker samen gaan kamperen. ‘We doen het rustig aan.’

Eerste druk december 2021

Verwarring, Vertrouwen, Nu of nooit © Arja Veerman
Verwarring, Vertrouwen, Nu of nooit © 2021 voor deze uitgave
Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn
Omslagillustratie Shutterstock
Opmaak binnenwerk Crius Group
ISBN e-book 978 90 261 6134 6
ISBN luisterboek 978 90 261 6186 5
NUR 343

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.